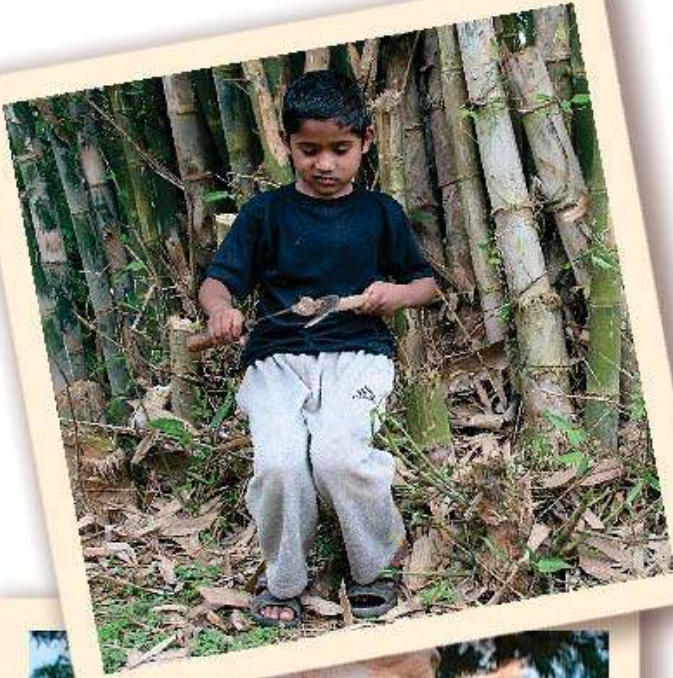

1 RAMRO DALBIR, RAMRO

1 RAMRO DALBIR, RAMRO

Rundt barnehjemmet der Omis bor er det mange små gårder. Der er det sauer, geiter og kuer. Nå skal du få høre om den gangen ei rasende ku kom på besøk.

Det var på nasjonaldagen, "17. mai-dagen", i Nepal. Skolen var stengt, så alle feira dagen hjemme på barnehjemmet. I dag fikk Omis og de andre noe ekstra godt å spise, og etterpå var det lek og moro på lekeplassen. Her var det fotballkamp og alle var med, bortsett fra lille Dalbir, han ville heller sitte inni bambuskrattet og spikke pinner.

Midt i leken er det noen som roper: - Se kua!

Ei illsint ku hadde klart å trække seg vei gjennom gjerdet rundt barnehjemmet.

Nå kom hun settende inn mot lekeplassen. Det var skummelt: Kua ville stange og blåste i nesa.

Hjelp, hjelp! Alle barna løp mot huset så fort beina kunne bære. Heldigvis hadde de et lite forsprang. Omis løp sist i flokken. Han snubla og slo kneet sitt, men kom seg på beina igjen.

Ja, det var et fryktelig leven, hujing og skriking, men snart var alle velberga inne bak porten.

Fra vinduet kunne Omis se at kua hadde gitt opp jakten. Nå så hun seg omkring etter noe å ete.

Men Dalbir, hvor var Dalbir? Nei, Dalbir var ikke inne.

Da var det en som ropte: - Se, der er Dalbir!

Nå kunne Omis også se. Dalbir kom ruslende ut fra bambuskrattet.

I handa holdt han ei bambusgrein med grønne blad på.

- Pass deg, Dalbir! Omis skreik så høyt han kunne. Nå ropte både onkel og tante og alle som så det:

- Pass deg for kua, Dalbir!

Men Dalbir hørte ikke. Han skjønnte ikke hvor farlig det var. Han gikk bare bort til det ville dyret og rakte fram bambusgreina. Kua hadde visst helt glømt hvor sint hun var.

Hun ville heller kose seg med bambusblad og begynte å gumle og spise av greina.

Inne bak vinduene kunne alle se at bonden dukka opp ved gjerdet. Han ropte noe til Dalbir.

Og sannelig: Dalbir lokka med seg kua mot gjerdet. Foran gikk Dalbir og bak gikk kua og nappa og åt av bambusgreina. Kua kom så nær Dalbir at han fikk tak i tauet hun hadde rundt halsen.

Stolt rakte Dalbir tauet til bonden som var veldig fornøyd da han rusla hjemover med kua si.

Gjett om det ble leven da alle ungene storma ut på plassen.

- Ramro, ramro, Dalbir, ropte de. - Bra Dalbir, kjempebra! Og lille Dalbir ble båret rundt på gullstol.

I dag var han den store helten som hadde klart å temme ei rasende ku.

- Var du ikke redd? spurte Omis om kvelden da de lå og skulle sove.

- Redd for ei ku? sa Dalbir.

- Kua var jo sinna og farlig! Omis strøk over skrubbsåret på kneet.

- Kuene er ikke farlige når du synger for dem, sa Dalbir.

- Hva sang du for kua da?

- Jeg bare fant på en sang: Dumme ku, nå blir du glad, nå skal du få bambusblad!

Så lo de godt begge to. Snart sovnet de to bestevennene på barnehjemmet, og det gjorde sikkert kua i fjøset også.

2 MANDARINFALLET

2 MANDARINFALLET

Har du sett når ekorn klatrer? Frrr frrr frrr like fort oppover som nedover i treet, og frrr frrr frrr rundt stammen i rasende fart. Omis og vennene hans er også glad i å klatre. Men nei, sier onkel Hira, i mandarintrærne er det ikke lov å klatre. De skal stå i fred helt til mandarinene er modne. Barnehjemmet i Pasthali har hundre mandarintrær. Ett tre for hvert barn.

Tenk å ha sitt eget mandarintre! Et tre med kvite blomster om våren, grønne mandarinkart om sommeren og saftige, oransje mandariner om høsten.

Onkel Hira sier at mandarinene er klare når de er like runde og røde som sola ved solnedgang.

Endelig er det mandarinplukkedagen. Alle får et nett å plukke i. Hundre unger i hundre trær!

- Jeg kan hjelpe deg å plukke treet ditt, Dalbir, så kan du hjelpe meg etterpå, sier Omis.

Treet til Dalbir er ikke så høyt. Hvis de står på ei kasse, kan de nå nesten alle mandarinene fra bakken. Omis står på tå og napper frukten ned fra greinene. Dalbir tar imot og legger dem forsiktig ned i nettet. Snart har de plukka alle mandarinene i treet til Dalbir og kan ta en kvil.

De setter seg med ryggen mot stammen. De to vennene skreller en mandarin hver og gumler i seg båtene. Mmm så deilig. Den søte safta renner nedover haka.

Noen av båtene er det steiner i. De ser hvem som kan spytte mandarinsteinene lengst.

- Hei, gutter, nå må dere plukke mer, sier onkel Hira. - I morgen tidlig kommer frukt bilen for å hente mandarinene. Nå er det treet til Omis som skal plukkes. Treet er høyt. Hoj hoj!

Omis og Dalbir klatrer som to ekorn. Nå ser vi helt til Himalaya! Namasté, Mount Everest, hei på deg! Her oppi toppen er mandarinene enda større og rødere. Er det fordi de vokser nærmere sola? Snart er alle mandarinene plukket ned. Nei, der er det en mandarin igjen, der lengst utpå greina.

- Jeg kan klatre dit, sier Dalbir. - Greina er tynn, og jeg er lettere enn deg. - Neida, jeg tar den jeg, sier Omis. - Det er jo mitt tre! Han kryper utover. Greina gynger. Det kiler i magen.

For jammen er det langt ned til bakken. Omis blir litt redd, men nå kan han nesten nå mandarinene der ute. Han tøyser seg, gjør fingrene så lange han kan. Og der, der...knaaak knekk knaaak.

Greina knekker. Omis kaster seg rundt, men for seint. Alt går så fort. Omis raser nedover.

Han lander med et smell og knuser samtidig noen mandariner som har havnet på bakken.

- Hjelp, hjelp Omis, roper Dalbir helt fortvilt. Nå kommer de andre barna løpende. Onkel Hira hjelper Omis opp. - Au, au, sier Omis. - Foten min. Han kan ikke gå på den. Onkel Hira må bære ham. Det gjør så vondt, Omis begynner å gråte. - Så så, trøster onkel Hira. Han bærer ham inn på kontoret. Der får han ligge på divanen. - Du har nok forstua foten din, sier onkel Hira.

- Men nå skal vi legge på en støtte. Han henter en bandasje som han surrer rundt den vonde foten. Foten blir veldig kvit og fin. Omis glømmer nesten at det gjør vondt. - Nå må du ligge her og ta det helt med ro. - Men mandarinene da? spør Omis. - Jeg fikk jo ikke plukka den.

- Her, sier Dalbir, han kommer inn døra. - Den mandarinene plukka seg sjøl. Dalbir gir den til Omis. Det er den største mandarinene på barnehjemmet, like stor som sola ved solnedgang.

3 FARGEFJESENE

3 FARGEFJESENE

Omis våkner og ser seg om i rommet. Det er helt mørkt, og han kan høre pusten til Dalbir som fremdeles sover. Vanligvis er det Dalbir som våkner tidlig, men i dag er det en helt spesiell grunn til at Omis er først oppe. I dag er det fargefest! Fargefesten er den morsomste festen i året, synes Omis. Da er det lov å kline fargepulver på alle. Du har ikke lov til å bli sur og sint selv om du blir oransje og grønn fra topp til tå. Omis har gledet seg i mange dager allerede. Han har nemlig en plan...

På barnehjemmet er det ei jente som heter Arati. Hun leker ofte med guttene og slår alle i gummistrikk-triksing. Omis synes det er dumt at han aldri vinner over Arati. Nå har han bestemt seg for å slå henne i én ting, nemlig å farge henne grønn i fjeset.

Etter frokost starter fargefesten på lekeplassen, og Omis passer hele tiden på hvor Arati er. Nå skal han sette planen ut i livet. Han går mot der Arati leker sammen med noen andre jenter.

- Arati, se her, roper Omis.

Arati snur seg, og før hun vet ordet av det har Omis gnidd ansiktet hennes inn med grønn farge.

- Det skal du jammen få igjen, roper Arati. Hun høres rasende ut i stemmen og kommer mot ham i stor fart. Hun prøver å gripe tak i armen hans, men Omis smetter unna og legger på sprang. Han løper i siksak og gjemmer seg bak garasjen.

Omis kjenner han er blitt andpusten, for han har løpt det forteste han klarer.

Han titter rundt hjørnet. Hmm, tenker Omis, hvor er Arati blitt av?

Han kikker forsiktig til begge sider, men kan ikke få øye på det grønne fjeset hennes noe sted. Alle de andre barna leker fortsatt med fargene, og det vil Omis også.

Han er så glad at han klarte å lure Arati.

Han bestemmer seg for å ta sjansen og begynner å gå tilbake til lekeplassen.

Plutselig kjenner han noen klissete fingre på kinnene sine.

Noen gnir ansiktet hans fullt med oransje farge. Så hører han en kjent latter.

Det er Arati! Hun har klart å lure ham igjen. Arati har nemlig listet seg rundt garasjen den andre veien. Omis kjenner den oransje vannfargen renne nedover halsen mens Arati står foran ham og hylar av latter.

Tårene renner, og hun klarer så vidt å stå oppreist. Hun var visst ikke så sint allikevel.

Et øyeblikk tenker Omis på å ta igjen, men Aratis latter er veldig smittsom.

Hun klapper ham på kinnet, og snart er det to fargefjes som har krampelatter.

Jammen bra han husket at det bare er lov å være glad på fargefesten!

Men planen hans om å være bedre enn Arati i alle fall én gang, mislyktes.

Hva skal han finne på nå? Han trenger helt klart en ny plan!

4 GEITA SOM BLE HUND

4 GEITA SOM BLE HUND

På barnehjemmet i Psthali bor det også ei gammal kone. Omis og vennene hans kaller henne bare bestemor. Hun sitter ute hele dagen og ser på at barna leker.

- Bestemor, sier Omis. - Kan du fortelle et eventyr? Ta det om geita som ble hund.

- Det har dere da hørt så mange ganger, sier bestemor.

- Det gjør ikke noe, sier Omis. - Jeg er glad i både geiter og hunder!

Bestemor finner en fin plass i graset der de kan sitte og begynner å fortelle:

Det var en gang tre svindlere som bodde i Katmandu. Dere veit jo hva en svindler er, det er en som lever av å lure andre. De tre svindlerne var gode venner. Derfor fant de alltid på lureri som de kunne gjøre sammen. En dag så de en rikmannsgutt som leide på ei geit.

Det var ei feit og fin geit, og svindlerne sa seg i mellom:

- Den geita skal bli god å ha til middagsmat, tenk om vi kan lure gutten til å gi henne fra seg.

Da sa den ene svindleren: - Jeg har en idé! Så stakk de hodene sammen. Snart var planen klar.

De løp i forveien, og med god avstand stilte de seg opp langs veien der gutten kom.

Snart kom gutten forbi den første svindleren. - Namasté, gode gutt, sa svindleren.

- Du verden for en fin hund du har. Jeg har aldri sett en hund med så kort og rett hale.

Du er sannelig heldig som har en så flott hund! - For noe tull, svarte gutten.

- Er det noe galt med synet ditt? Alle kan da se at dette ikke er en hund, men bare ei helt vanlig geit. Og gutten skyndte seg videre med geita.

Snart kom gutten forbi den andre svindleren. - Namasté, gode gutt, sa han.

- Hvor er du på vei med den flotte hunden.

Jeg har aldri sett en så spesiell hund som mekrer i stedet for å bjeffe.

Den hunden er det nok mange som misunner deg. Nå begynte gutten å lure. Han så på mannen og sa:

- Hvorfor kaller du geita mi for en hund? Du kan da vel se at dette er ei helt vanlig geit.

Gutten gikk videre. Han holdt hardt i tauet og tenkte:

Kan det virkelig være at jeg er på vei hjem med en hund og ikke ei geit?

Snart kom gutten forbi den tredje svindleren. - Namasté, gode gutt, sa svindleren.

- Du verden for en fin hund du har. Jeg har aldri sett noe lignende:

en hund med så flotte svarte horn. Ja, du er sannelig heldig! Nå var gutten helt forvirra.

Hva vil far si når jeg kommer hjem med en hund, tenkte han, og ikke med den geita

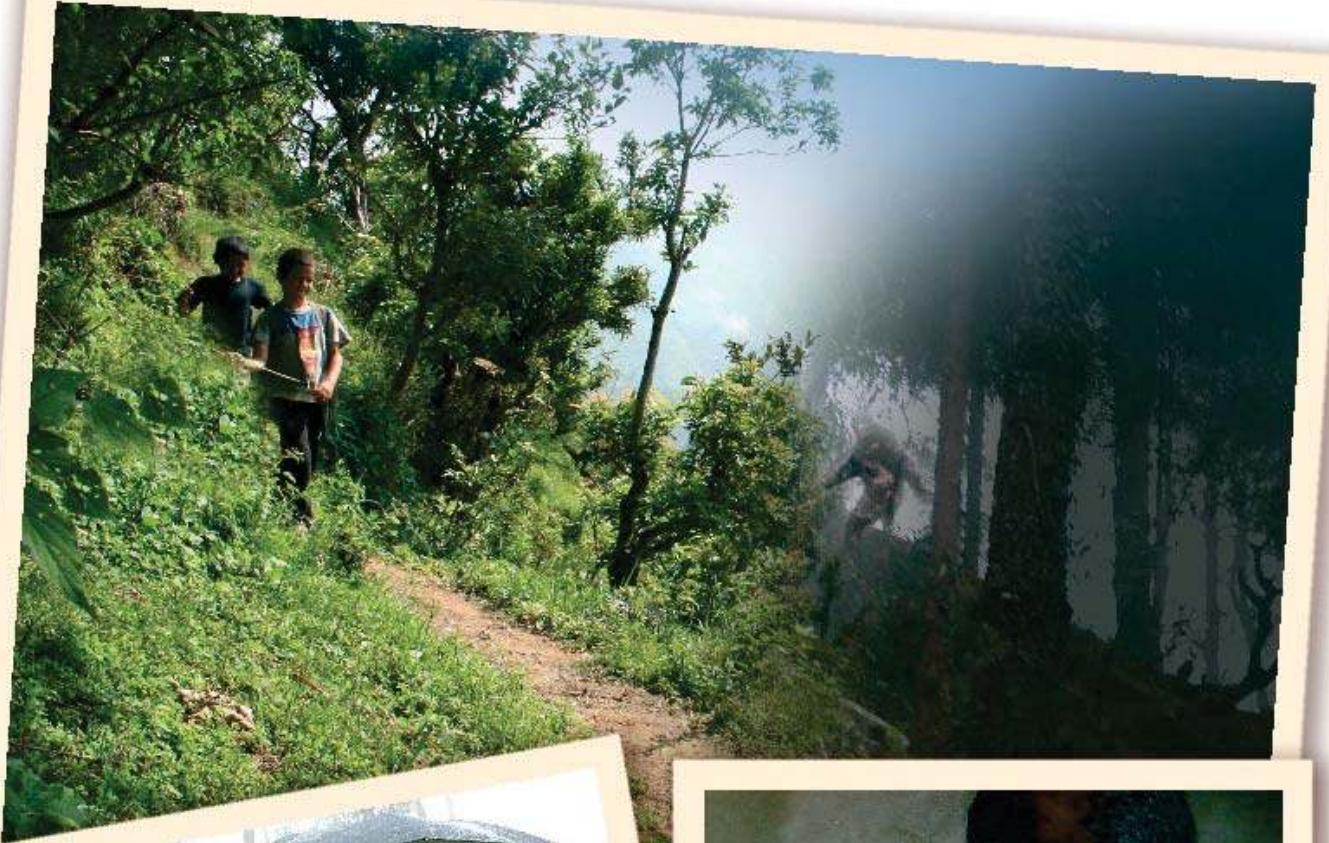
han ba meg om å hente. Hele landsbyen kommer til å gjøre narr av meg

som ikke kan se forskjell på en hund og ei geit.

Gutten slapp tauet og løp hjem...snipp snapp snute der var eventyret ute...

og gjett hvem som stakk av gårde med geita..?

5 LITT KALDT OG LITT SKUMMELT

5 LITT KALDT OG LITT SKUMMELT

Noen dager er varme og fine og gode, mens andre dager er kalde og fulle av regn. Sånn er det i Nepal og sånn er det i Norge. Omis og Dalbir har mange fine dager på den lange turen oppover mot Himalayafjellene i jakten på den avskyelige snømannen Yeti. Også denne dagen starter varm og fin.

- Se nedover den grønne dalen! roper Dalbir til Omis.
- Nå er vi så langt fra barnehjemmet vårt at vi ikke ser hustaket en gang! De to guttene går oppover og oppover på den smale stien og ser ikke at bak dem kommer skyene på himmelen.

De går en lang stund, og Dalbir merker at Omis ikke sier noen ting.

- Kan du ikke snakke lenger, erter Dalbir.
- Slutt å tulle, sier Omis og ser seg storøyd omkring.
- Jeg skjønner ikke hvor vi er, og jeg skjønner ikke hvor vi skal gå!

Tidligere på dagen hadde guttene sett langt innover i dalen og ned på alle husene.

Nå kommer tåka og regnet sigende og gjør at de ikke kan se annet enn den smale stien som fortsetter langt av gårde. - Nå kan det hende jeg blir litt redd, hvisker Dalbir og ser bekymret bort på Omis. - Neida, vi bare følger stien, sier Omis og prøver å ikke bli redd. - Hvis vi bare fortsetter rundt svingen der borte, kan det hende vi finner noen vi kan spørre om veien.

Det blir langt å gå, for bak svingen er det en sving til... og enda en sving... og enda en.

Til slutt er begge guttene våte, slitne og slett ikke så sikre på hva de skal gjøre. Det er som om skogen og trærne blir skumlere for hvert skritt de tar. Kan det tenkes at Yeti kommer ned fra fjellet og helt hit? Hysj! Var det en kvist som knakk, eller var det noen som pustet bak trærne!? Nå begynner det å regne enda mer. Omis blir redd og stopper opp, mens Dalbir løper fram til enda en sving. Kanskje får han øye på noe som kan få opp humøret?

- Jippi, det er ingen Yeti! Omis hører at Dalbir jubler og roper langt der borte. Han følger etter for å se hva som er så spennende bak svingen. Neimen! Så rart! Her langt til skogs finner de en bilvei, og ved veien sitter Dalbir lettet og glad under en paraply sammen med en fremmed gutt!

Dalbir smiler som en sol. - Se Omis, han heter Afkar og vi skal få være med ham hjem rett her borte. Snakk om flaks for to barnehjemsgutter på tur nesten helt dit pepperen gror!

Dalbir kjenner at han slett ikke er sliten og lei lenger, faktisk har han fått nye krefter av sin nye venn i veikanten.

Hjemme hos Afkar lager pappa varm sjokolade og bønnestuing til guttene, og jammen får de en pakke kjeks også. Snakk om grei pappa, snakk om flaks!

- I natt får dere sove her på sofaen i stua før dere fortsetter Yeti-jakten, sier pappaen til Afkar, og bare to minutter etter sovner guttene etter en litt kald og litt skummel dag som endte trygt og godt til slutt!